

Χίλιες λέξεις, χίλια όνειρα, χίλιες μάχες

■ ΤΟΥ
Νίκου Μιχ. Νικολίτση

**Η χάρη και η αγωνία
της νέας γενιάς**
16/6/2013

Ραγισμένες ιδέες στην άκρη του τέλους που πάνω τους βαδίζουμε στράτευμα νέο. Οράματα θολά στα κατάπηκτα μάτια μας γυρίζουν σε πράγμα, και πάλι μακραίνουν αλλάζοντας.

Εξέδρες και φώτα στη μέση της νύκτας, κι εμείς όλο τρέχουμε, όλο αγγίζουμε τ' άφθαστο.

Άμμος ο χρόνος στις παλάμες μας.

Και πώς αυξάνει ο χώρος άπληστος της φυλακής!

Θα συνθέσουμε εμείς ενωμένα τ' ασύντακτα; Την ελπίδα θα στήσουμε ορθή μιας αστάθειας νέας;

Κάποιοι αυτοκτόνησαν τότε

Στη μνήμη όλων και του Δημήτρη Χριστούλα,
23/3/2013

Διαβάζω τις εφημερίδες τους ανάποδα κάτω απ' το φως μιας λάμπας πια σβηστής. Με γυαλόχαρτο τρίβω του ονείρου τα χρώματα, τη σκουριά να μυρίσω που τώρα μ' αλλάζει. Ως τα βάθη του νου ξεμπουκώνω τ' αυτιά μου, της σιωπής μας ν' ακούσω το σύνθημα. Τις βομβίδες ακίνητος δέχομαι προ των ταγμάτων, οι πηγές ν' αναβλύσουν σφοδρές των δακρύων.

Σαν κοκύλι στη μήτρα μου κλείνω το μέγα, να εκραγεί, να με κάνει κομμάτια. Και ότε δει μια Μυρτώ να τ' απλώσει, να μοιράσει στον κόσμο αντίδωρο.

**Εμβατήριο ενδιάμεσων
καταστάσεων**

8/12/2008 (ή 18/12/2014)

Ορθοί, μπροστά σου κεφαλαίου την αιχμή, μετέωροι, με δακρυσμένα μάτια, σημαία υψώνουμε πολύχρωμη ιαχή του φόβου αδέσποτοι τα σκαλοπάτια.

Τους καινούργιους θα ψάλλουμε θρήνους

τα παλιά δεν ξεχνάμε εμβατήρια.

Μισοί, σκιές με σώμα σ' άλλην εποχή, σπαράγματα της μισθωτής δουλειάς, το δρόμο ψάχνουμε σαν δρόμο απ' την αρχή,

Πυήματα

σπασμός κι ανάσα της ελευθερίας.

Στης ασφάλτου το πυρ ο αγώνας τη φορά στροβιλίζει του χρόνου.

Γοργά, ριπές του ανέμου ανοίγουμε φτερά, η έφοδος των ατελών αγγέλων της Γης η ελπίδα, του φωτός τραυλή σαϊτιά, παιχνίδι των παιδιών με τ' άγριο μέλλον.

Κι αν με βιάση γυρνά το ρολόι, με αρετή να νικήσουμε πρέπει.

Et gare! à la revanche

Quand tous les pauvres s' y mettront.
29/7/2013

Καβάλα στον αέρα της αλαζονείας χύδην, «Αδικούμε», λένε, «Κι όμως πρέπει εδώ στην Ιωλκό».

Στυγνά το δέρας μακελεύουν που φέρανε στη γη τους ματωμένοι εργάτες από μακριά, στη χώρα των αγώνων μισεμένοι. Χτυπούν υβρίζοντας το καμουτσίκι στον νου των πτημένων και στις πλάτες.

Όμως εμείς, οι ασάνδαλοι του δικίου ελπιδοφόροι, περήφανοι, μα δίκως όπλα κι ανοργάνωτοι, σ' ένα καρνάγιο μυθικής τεχνολογίας με γνώση ναυπηγούμε τη μοντέρνα Αργώ.

Καλούμε τους ομοίους αλλοπρόσαλλους, ν' αλλάξουμε.

Κι ανίκανοι στην έρημο με πάθος λάμνοντας καινούργιο, πάλι αβέβαιο, ταξίδι ξεκινάμε με περισσή περισκεψη κι ερωτικά τραγούδια επιστροφής.

«Επί ματαίω», μου είπαν

8/6/2013

Όταν κοπάζουν οι σεισμοί κι οι στρόβιλοι και σβήσει η πείνα της φωτιάς των ηφαιστειών, όταν τα κύματα ξανά το φλοίσβο θυμηθούνε και τα νερά των ποταμών στη στάθμη τους γυρίσουν,

Τότε μαρμάρινες της τέχνης οι οπτασίες έγχρωμες κι αβαρείς θ' αναδυθούν, σαν Αφροδίτες,

Για να ιστορήσουν απαλά στη νέα γενιά το δίκαιο των αγωνισαμένων, το γέλιο και την τόλμη της παλιάς αλκής που μες στο αίμα τους καθρέφτισαν την αιδώ και τον θρίαμβο της ουτοπίας.

**5.4.1937
Το πτυελοδοχείο**

5/4/2017

Είναι σκληρός, αγάπη μου, ο κόσμος.

Αχ, είναι δύσκολη η ζωή!

Αφεντικά... ρουφιάνοι... κυβερνήσεις...

Βλέμματα δήθεν, άγριες ματιές...

Κι η ανεργία.

Κι έρχομαι σπίτι απ' τη δουλειά,

κι όλο να φτύνω θέλω στο ζωντανό, που είσ' εσύ, των μαύρων συναισθημάτων μου πτυελοδοχείο.

Βαλαάκι

9/4/2018

Πετούν απαλά τα πουλιά, στα μηνύματα στέλνουν φιλιά, και πάνω στις φτέρες δακρύζουν οι μέρες, που δίκως αγάπη κυλούν. Κλειδώνουν οι αγνές αγκαλιές, σαρώνει το πυρ τις φωλιές, και μόνη στη μπόρα βουλιάζει μια χώρα που δίκως αγάπη θρηνούν. Σβανίζουν πατέρες δειλοί με πηή την άνυδρη γη, και πνίγει μια μάννα του βρέφους το κλάμα που δίκως αγάπη γεννούν.

Οι νέοι που τους έλεγαν αφάσιους

14/7/2013

Ακούω τη φωνούλα σου στο μακρινό τουίτερ τόσο απολίτικη, μου λεν, κι ανυποψίαστη... Και στα λαγούμια δίκως φως η εξόριστη νεότης βογκούν, κι ωδίνες άυλες ταράζουν το κορμί τους.

Κι ύστερα σκέφτομαι κι εγώ: τι πόνος, ποια θύελλα του γιου μου σάρωσε το μέλλον; Και κατεβαίνω στου καιρού τις ταξικές συγκρούσεις, σε βλέπω αιμόφυρτο, και πάλι εσένα ακούω, σαν πάντοτε, το λόγο εσύ ν' αρθρώνεις του πολίτη.

Ενότητα αντιθέτων

25/3/2018

Οι πρωινές μεγάλες αποφάσεις σβήνουν με ρακή το βράδυ. Της νύκτας οι επιδρομές σφάζουν τα όνειρα σαν ξημερώνει. Τα μαγικά του χρόνου μονοπάτια κλέβουνε τρέχοντας τη νιότη. Παιδιά δεκαπεντάχρονα λάβαρου δίνουνε μορφή στη σκόνη. Με μυστικές διαδρομές ο φόβος την πλάνη τρέφει του θανάτου. Καρδιές σαν τύμπανα χτυπούν, σπάζουν τα στήθη, κι η ζωή φουντώνει.

Ιερά Οδός

21/10/2016

Πού ξέπεσες δω πέρα, ταξιδιώτη; Εδώ μια πέτρα μόνο, που την κλέψαμε. Ενός διαβάτη αλλοτινού αρχαίο πέλημα,

απομεινάρια αγάλματος τελείου κι υψηλού. Που το προλάβαμε, πριν πουληθεί, και το φυλάξαμε στου δρόμου την προθήκη, αριστερά καθώς από της πόλης βγαίνεις τη Βιτρίνα και μπαίνεις πια στις πόλεις τον Καιάδα.

**Σπιράλ του παρόντος
μελλοντικών γενεών**

28/4/2019

Εκείνη τη χρονιά, τον μήνα και τη μέρα, την ώρα που κανείς δεν είχε υπολογίσει, απ' όλα τα μυαλά και τις καρδιές του κόσμου ο φόβος έφυγε κι η άγνοια εκρημνίσθη. Εκείνη τη χρονιά, τον μήνα και τη μέρα, μιαν ώρα που κανένας πια δε τη θυμάται, πήρε ο λαός απόφαση μεγάλης βίας τη βία πνίγοντας με δάχτυλα οργισμένα. Εκείνη τη χρονιά, μηνός τινος μια μέρα, μουγγή μιαν ώρα που κανένας δε θυμάται, έδειξαν οι αιώνες των αιώνων πλάνη κι οι σκλάβοι πια δεν έπραξαν σαν τους αφέντες.

Στα χρόνια τα παλιά, τα μυθικά, τ' αρχαία, τότε που ζούσαμε στη γη δυστυχισμένοι, κανείς δεν ήξερε πως θα 'ρθει τέτοια μέρα, να ζούμε ελεύθεροι χωρίς το παρελθόν μας.

Ο νους των αισθήσεων

6/3/2020

Ακούω τη νύχτα μες στη μέρα, τη βία στη γλυκειά φωνή, ακούω τη σφαίρα και τη βόμβα μες στις ειρήνης τη γιορτή. Στην αταξία ακούω την τάξη, στην τάξη τον κακό χαμό, ακούω κραυγή της μιας σταγόνας στων ασπαλάθων τον πνιγμό. Πικρή του αίματος τη γεύση νιώθω στο φως πριν τιναχτεί, κι όταν ανύποπτες οι ελπίδες βλέπω την ήττα και σφαγή. Βλέπω το σχέδιο του αγύρτη, του εργάτη αόρατο θυμό, βλέπω περήφανο γεράκι κι ασ του τσακίσαν το φτερό. Οσφραίνομαι κρυφήν αγάπη όταν μ' αγγίζουν εχθρικά, μα ανοίγω διάπλατες αγκαλιές με κλάματα κι εκρηκτικά.

Σας καλούμε να γίνετε συνοδοιπόροι στο λογοτεχνικό / πολιτικό ταξίδι. Τα κείμενά σας μπορείτε να τα στέλνετε στην ηλεκτρονική διεύθυνση: stoforos@yahoo.com (Κώστας Στοφόρος)